

Άβωλα

صاحب امتیاز و مدیر مسئولہ :

آرستووولوس د. خریستیدیس

اداره خانگی :

فقطه بخشیه بازاری صاحبگیر خانه ۱۶

'Αβ'Οβ'Α

Τεμάχια γρ. 1.

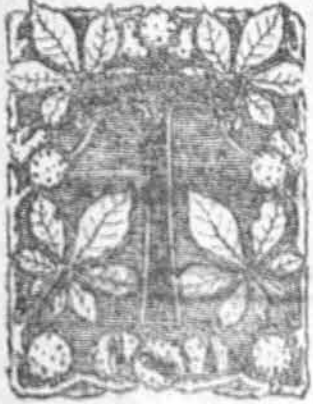
Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Η ΚΑΛΗ ΜΟΙΡΑ

Ιεύμορφη και τί μυστηριώδης είναι ή ημέρα της Πρωτοχρονιάς!

Είς όλων την μνήμην και την καρδιά αναπηδά αυτή με τὰ άφρατα δώρα της και τας ευχάς της. Είς όλους ή ημέρα αυτή

προκαλεί πόθους, έξυπνα όνειρα, βαυκαλίζει έλπίδας, διότι όλοι, κατ' αυτήν την ήμέραν, στρέφονται πρὸς τὸ μέλλον, και όλοι σχηματίζουν έν όνειρον ευτυχίας και χαράς. Και όλοι εϋχονται και όλοι ποθούν...

Ποθούν άλλος την δόξαν, άλλος τὰ πλούτη, τρίτος την ισχύν και άλλοι άλλα διάφορα πράγματα.

Οί νέοι ποθούν νὰ μεγαλώσουν και νὰ άνδρωθούν, νὰ γίνουν σπουδαίοι και ζηλευτοί, οί γέροντες ποθούν ήμέρας γαλήνης και ευδαιμονίας. "Όλοι κάτι ποθούν. "Η δὲ καλή γιαγιά μαζεύει γύρω της τὰ μικρά έγγονάκια της και τὰ λέγει τὸ άρχαίο, τὸ αιώνιο παραμϋθι της ζωής.

Λέγει, πῶς μιὰ καλή Μοίρα, τὰ μεσάνυκτα της Πρωτοχρονιάς, έρχεται, χωρὶς νὰ την βλέπη κανείς, σὲ κάθε σπίτι και εκεί άκούει όλους τούς πόθους, τούς μαζεύει και άρχίζει ένα πρὸς ένα νὰ τούς έκτελη και νὰ τούς πραγματοποιη.

Και έτσι, ὅ,τι καθείς ποθήσει την ήμέραν αυτήν, ή καλή Μοίρα τὸ δίδει.

Τὰ μικρά αδελφάκια σας άκούνε με περιέργεια τὸ καλὸ αὐτὸ παραμϋθι της γιαγιάς, αλλά σεις, τὰ μεγάλα παιδιά, ποῦ στέκεσθε σὲ μιὰ άκρη, σκέπτεσθε, ὅτι δὲν είναι δυνατόν νὰ γίνεται πειὰ αὐτὸ, ὅτι δὲν έρχεται κάμμιά Μοίρα, διότι και κάμμιά Μοίρα δὲν υπάρχει, και ὅτι όλα αὐτὰ είναι μιὰ ιστορία φανταστική και άπραγματοποίητος.

Σεις σκέπτεσθε αὐτὰ και νομίζετε, ὅτι αὐτὰ, ποῦ σκέπτεσθε, είναι τὰ μόνα σωστά και λογικά. Λοιπόν, αγαπητοί μου φίλοι, ή γιαγιά σας έχει δικαίον. "Αλήθεια, υπάρχει μιὰ καλή και αγαθή Μοίρα, ή οποία έρχεται σὲ κάθε ένα από μᾶς, έξετάζει τί αληθινὰ ποθοῦμε, τί πραγματικῶς θέλομεν, τί όνειρευόμεθα και, όταν ιδῆ τούς αληθινούς πόθους μας, όταν καταλάβη τὰ όνειρά μας, άρκει νὰ είναι ισχυρά, άρκει νὰ καταλαμβάνουν όλην την ψυχήν μας, τότε άρχίζει με ένα σιδερένιο σφυρί και με ένα χαλύβδινο άμάνι,

νὰ τὰ κατεργάζεται, και από όνειρα και πόθους, νὰ τὰ κάμνη πραγματικότητα και νὰ μᾶς τὰ παρουσιάσει χειροπιαστά και ζωντανὰ εμπρὸς μας.

Μη άμφιβάλλετε, παιδιά μου, ὅτι ή καλή αυτή Μοίρα υπάρχει, ὅπως και ύπηρεζε και θὰ ύπάρχη πάντοτε. Αὐτή έκαμεν έως τώρα θαύματα. Αὐτή έπεσκέφθη τὰς ψυχὰς τῶν έπιστημόνων, είδε τούς πόθους, ποῦ είχαν, και αυτή τούς έδοήθησεν εις τὰς έφευρέσεις των, αυτή ή καλή Μοίρα έμβῆκεν εις τὰ πνεύματα τῶν σοφῶν, έγνώρισε τούς πόθους των και αυτή έδημιούργησε τὰ περίφημα συγγράμματά των. "Η ίδια, πάλιν, ή καλή αυτή Μοίρα, ήλθεν εις τὰς καρδίας τῶν αγαθῶν ανθρώπων, ήκουσε τί έπόθουν και αὐτοί, έκτισε τὰ παλάτια της Καλοσύνης και της Εύεργεσίας. "Ό,τι βλέπετε γύρω σας καλόν, ευγενές και άφρατον, είναι έργον αυτής της καλής Μοίρας.

— Τί μου λέτε! αὐτὰ είναι υπερβολικά, είναι μυθώδη, ίσως μου παρατηρήσει κανείς από σας.

"Όχι, φίλοι μου, δὲν είναι οὔτε υπερβολικά, οὔτε μυθώδη: ή καλή αυτή Μοίρα είναι άφωσιωμένη σὲ κάθε ένα από μᾶς, είναι έτοιμη νὰ δημιουργήσει θαύματα, νὰ κατασκευάσει μεγαλοπρεπέστατα πράγματα, νὰ μᾶς κάμη σοφοῦς, ισχυρούς, δοξασμένους, πλουσίους. "Η Μοίρα αυτή ύπάρχη, μᾶς έπισκέπτεται, άρκει νὰ ζευρωμεν ήμεις νὰ την κρατήσωμεν, νὰ την αγαπήσωμεν και νὰ την κάμωμεν δικήν μας.

— Και ποιά είναι αυτή ή καλή Μοίρα, ποῦ εἴμπορεῖ νὰ μᾶς κάμη ὅλ' αὐτὰ;

Μπᾶ! πῶς; δὲν την ένοήσατε άκόμη; ή καλή αυτή θαυματουργὸς Μοίρα, ή αληθινή, είναι ή **Θέλησις**.

Μάλιστα, αυτή έρχεται και έξετάζει τούς πόθους μας και, αν **θέλωμεν**, τούς πόθους μας αὐτοῦς τούς κάμνει πραγματικότητα. Αὐτή έρευνᾷ τὰ όνειρά μας και, εν τὰ όνειρα αὐτὰ είναι **ισχυρά** και **θλίμονα**, τότε τὰ πραγματοποιεῖ και μᾶς τὰ παρουσιάζει. Αὐτή κάμνει όλα αὐτὰ ή **θέλησις**.

Παιδιά μου, ή γιαγιά σας έχει δικαίον. Κυττάξτε την ήμέραν αυτήν της Πρωτοχρονιάς, έξετάσετε καλά, πολὺ καλά, τὸν έαυτὸν σας, σχηματίσατε τούς πόθους σας, καθορίσατε ένα ιδανικόν: νὰ γίνετε καλύτεροι ὕφ' ὅλας τὰς έπόψεις και φωνάζατε την θέλησιν, επικαλεσθήτε την βοήθειάν της, ζητήσατε την συνδρομήν της. "Εργασθήτε μαζί της και θὰ ιδῆτε, ὅτι εις τὸ τέλος τοῦ χρόνου αὐτοῦ θὰ εἴσθε τελειότεροι, καλλίτεροι, άνώτεροι, περισσότερον προωδευμένοι.

"Αν δὲ νομίζετε, ὅτι και αἱ εϋχαι συντελοῦν εις την επιτυχίαν αυτήν, εγὼ σας άπευθύνω ὕπερ της προόδου σας τὰς εγκαρδιωτέρας εϋχάς μου.

ΦΟΙΒΟΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΙΤΑΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

"Αποστολαί εις τὸ «'Απ' Όλα».

Κατάλογος Ε'.

'Αθηνα Φρ. Ζιωμαή και 'Αθηνα Α. Μαυροδόγλου	Γρ.	120.—
Ευτέρπη 'Αντ. Παπαδοπούλου		100.—
'Αναστάσιος και Αικατερίνη Ραιτοπούλου		100.—
'Αδελφοί Δεϊρμεντζόγλου		100.—
Κωνσταντίνος Δ. Σαρρής		60.—
Μαρία-Θεοδότη Δεϊρμεντζόγλου		50.—
Φωφώ Μ. Βιολλαδάου		50.—
Ευαγγελία Θ. Μίχα		50.—
Μαρίνα και Δημήτριος Ε. 'Αδέρμ		50.—
Δέσποινα και Μιχαλάκης Γούταρη		50.—
'Ελένη 'Αναστασιάδου		50.—
Καίσινα, Πρόδρομος και Χρυσή Μιχαηλίδου		50.—
'Εκάτη		50.—
Anne Varterresian		40.—
Μιχαήλ Ν. Χατσός		40.—
Κική Ν. Κωσταντινίδου		30.—
Αικατερίνη Μ. Δημητριάδου		25.—
Εθγνία Θ. Μίχα		25.—
Μίμης Θ. Μίχας		25.—
'Ιπποκράτης Ν. Παρσκεινίδης		25.—
Θαμιστοῦλης Μαρδόγλου		25.—
'Αναστάσιος Π. Λελεκόπουλος		25.—
Γεώργιος και Δάκης Χρ. 'Αγγελιδάι (τὸ δαύτερον)		25.—
Σοφία Χ. Γαίκα		20.—
'Ελλη Εύφραιμίδου		20.—
Σοφία Βρατσάνου		20.—
'Αριάδνη και Παθλ'ς Κ. 'Αγγελιδάι		20.—
Βιαντρίκη Δημ. Σαρρής		20.—
Mlle Ménié		20.—
'Αννα		20.—
'Αρσένιος 'Αρσενάκης		20.—
Νικόλαος Κάσανος		20.—
Τιμολέων Ν. Παπαδάκης		20.—
Δάκης Μανουηλίδης		20.—
Β. Γ. Γιουλίδης		20.—
'Αλέξ. Γαϊτανόπουλος		20.—
Γεώργιος Θ. Εθθύ		20.—
Σ Π. Σαφαιόπουλος		20.—
Remzi Kuteka		20.—
Βικελική Συροπούλου		15.—
Δημ. Αάγας		15.—
Εύσεφάν και Αικατερίνη Ζαχαριάδου		15.—
Σοφία Π. Γεωργιάδου		10.—
Εθρυσία Ν. Κοβακοπούλου		10.—
Δέση Ψωμιάδου		10.—
Λομπρονή Κύρου		10.—
Μαλβίνα Σ Καζέτογλου		10.—
Nina Arzouian		10.—
Suren Denderian		10.—
Kohar Fenerdjian		10.—
Γρηγόριος Σ Κωνσταντινίδης		10.—
Ι. Μαυρομάτης		10.—
Π. Γ. Καπλάνογλου		10.—
'Ιωάννης Στ. Ψωμιάδης		10.—
Νικόλαος Παΐδας		10.—
Εύαγγελος Καρυσής		10.—
'Ισ. Αποστολιδης		10.—
Α. Τσιόκος		10.—
Γ. Ν Ζηλίδης		7.50
Εθδ'ξια Ξανθοπούλου		5.—
Δηροθέα Γαϊτανόπουλου		5.—
Καίσινα Καρυσάββα		5.—
Καλλιόπη Καρυσάββα		5.—
'Αναστασία Γεωμπτουιάτη		5.—
Μαρίνα		5.—
Κωνστ. Γαϊτανόπουλος		5.—
'Αγγέλιος Γαϊτανόπουλος		5.—
Παν. Κωνσταντινίδης		5.—
Στελ. 'Αντωνιάδης		5.—
Θεοχάρης Μακρής		5.—
Κωνστ. Πάντιλος		5.—
'Ισάκ. Πολέτης		5.—
'Ανάτομος		5.—
'Εοβερτ 'Απεσον		2.50
Νικόλ. Τολάνης		1.—

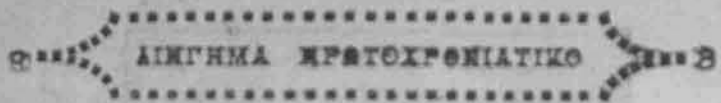
Γρ. 1768.—

• 4022.50

Εκ των τερσάρων καταλόγων.

Εκπραχθέντα έν δλερ

Γρ. 5791.50

6 ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ . . . ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Εἰς τὸ ἀρχοντικὸ σπίτι τοῦ κ. Παύλου ἔκαιεν ἡ θερμάστρα δυνατά. Ἦτο παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἡ μικρὰ Εἰρήνη, ἑπτὰ τῶν, ἔπαιζε μὲ τὰ πολλὰ παιγνίδια της, χαρούμενη καὶ ζωηρά, ὅταν ἀφνης ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμβαίνει ὁ μικρὸς γείτων Χρῆστος καὶ ἐρωτᾷ δεξιὰ :

— Μὲ θέλεις νὰ παίξω μαζί σου ;
Ἐκείνη τρέχει ἀμέσως, κίανει τὰ παγωμένα χεράκια του καὶ τὸν σύρει πλησίον εἰς τὴν φωτιά.

— Ζεστάσου, τῷ λέγει, κ' ὕστερον θὰ παίξωμεν. Κρυώνεις πολὺ, Χρηστάκη ; Ἐγὼ δὲν κρυώνω.

— Τὰ ξύλα μας ἐτελείωσαν πρὸ πολλοῦ καὶ τώρα χιονίζει· εἶναι τόσον κρύο ! εἶπεν ἑκαίνοσ.

Ἡ Εἰρήνη τὸν εἶδε μὲ μάτια λυπημένα, διώρθωσε τὰ μαλλιά του, ποῦ ἔγιναν ἀνωκάτω ἀπὸ τὸν ἀέρα, καὶ εἶπεν :

— Ἡμεῖς ἔχομεν πολλὰ ξύλα καὶ κάρβουνα· θέλεις νὰ σὲ δώσω ;

— Ὁχι, Εἰρήνη, εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ λυκοῦμαι τὴν μητέρα μου, ποῦ μένει πάντοτε χωρὶς φωτιά στὸ σπίτι.

Καὶ τὰ μάτια του ἰδάρκυσαν ἦτο πολὺ φρόνιμος καὶ πολὺ γνωστικὸς ὁ δεκαετής Χρῆστος.

Ἐξω ὁ βροχῆς ἐφύσα δυνατὰ, τὸ χιόνι ἔπιπτε πυκνὸ καὶ ἠκούετο τὸ τρίξιμα, ποῦ ἔκαμναν οἱ διαβάται. Ὁ μικρὸς, ἀφῶ ἐξεστάθη, εἶπε :

— Καὶ τώρα, νὰ σὲ μάθω τὸ μάθημά σου, Εἰρήνη.

Καὶ εὖν σοβαρὸς διδάσκαλος, διώρθωνε τὰ λάθη τῆς Εἰρήνης μὲ καλὸν τρόπον καὶ ὑπομονήν.

Ὁ κ. Παῦλος, ὁ πατέρας τῆς μικρᾶς Εἰρήνης, ἐπέστρεψε τὸ ἑσπέρας, γεμάτος μὲ παιγνιδάκια καὶ δῶρα· δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὸν ὄρφανόν Χρῆστον.

Ἐξω τὰ παιδιὰ ἐφαλλαν τὰ κίλιαντα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου· θόρυβος καὶ φωναὶ πολλαὶ ἠκούοντο.

Ἐκλήσιαζεν ἡ ὄρα τοῦ δείπνου, τὸ πλούσιον τραπέζι ἐστρώθη καὶ εἰς τὸ μέσον ἡ βασιλόπηγαν· τὰ πολλὰ φῶτα ἐφώτιζον τὸ θερμὸν δωμάτιον καὶ ὁ μικρὸς μὲ λύπην του ἐκαλονύκτισεν ἄλους καὶ ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ὅταν ἡ Εἰρήνη ἐψιδύθεισε κἄτι κρυφὸ εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ πατέρα της.

— Χρηστάκη, εἶπεν ὁ πατέρας, κάθησε ἀκόμω νὰ φᾶμε μαζί.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη μὲ εὐγένειαν ὁ Χρῆστος, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀφήσω τέτοια βραδυνὰ μόνην τὴν μητέρα μου ;

Καὶ ἐφυγεν. Ἡ κ. Παῦλου ἔκατεσούφιασε, διότι δὲν πολυήθελε νὰ μείνῃ στὸ τραπέζι ἕνα πτωχόπαιδο.

— Οἱ πτωχοὶ μὲ τοὺς πτωχοὺς, εἶπε, καὶ οἱ πλούσιοι μὲ τοὺς ὁμοίους των.

Ἄλλ' ἡ Εἰρήνη, τόσον γλυκὰ καὶ ταπεινὰ παρεκάλει, ὅστε ὁ κ. Παῦλος διέταξε τὸν

ὄφρητον νὰ προσκαλέσῃ ἀμέσως τὴν Ἄνναν, τὴν μητέρα τοῦ Χρήστου, καὶ αὐτόν.

Ὁ μικρὸς ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔτρωγεν ἕνα κομμάτι ψωμί μόνον καὶ τίποτε ἄλλο. Ἡ Ἄννα ἐδέχθη μὲ εὐγνωμοσύνην τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι ὅλοι.

Ὁ κ. Παῦλος ἐμοίρασε τὴν βασιλόπηγαν, ἀφῶ ἀφῆκε πρῶτα-πρῶτα ἕνα κομμάτι διὰ τὸν Χριστόν καὶ ἕνα διὰ τὴν Παναγίαν.

Μετὰ τὸ δείπνον, ἡ Εἰρήνη καὶ ὁ Χρῆστος εἶπαν ἕνα ποίημα, ἡ γιὰ τὴν διηγήθη ἕνα παραμυθάκι καὶ κατόπιν, ἐπειδὴ ἡ κ. Ἄννα ἐβιάζετο νὰ τελειώσῃ ἕνα ραβδίματα, ἠὺχαρίστησαν καὶ ἐφυγαν μὲ τὸν Χρῆστον.

Τὰ χρόνια ἐπερνοῦσαν βιαστικά. Ὁ Χρῆστος ἐτελείωσε τὸ γυμνάσιον, μόλις 17 ἔτων, καὶ ἀμέσως ἐφυγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν μὲ ἄλλους νέους μαζί. Εἰς τὴν ξηνηταῖα ἐπρόκοπτε τὸ ἐμπόριον, ποῦ ἔκαμνε· ἔγινε πλούσιος καὶ πάντοτε ἔγραφεν, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἐφύλαττε δὲ εἰς τὸ στήθος του ἕνα ἀσημένιον σταυρόν, ποῦ τὸν ἐχάρισεν ἡ Εἰρήνη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του, διὰ νὰ τὸν φυλάγῃ ὁ Χριστὸς ἀπὸ κάθε κακόν.

— Ἐγὼ φεύγω, εἶπεν ὁ Χρῆστος, μακράν, ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν παραμονὴν ἐκείνην τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ποῦ ἐφάγαμεν εἰς τὸ σπίτι σας, ὅταν ἤμεθα μικρὰ παιδάκια.

Ἐφθασε καὶ πάλιν μὲ παραμονὴν Πρωτοχρονιάς κρύο φοβερὸν, παγωνιά. Ἐπὶ τὰ χρόνια πέρασαν, ἀφῶ ἐφυγεν ὁ Χρῆστος.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Παύλου ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν ἰστρώθη ὅπως τὰ ἄλλα εὐτυχῆ χρόνια. Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Παύλου κατεστράφη, ἔγινε καὶ αὐτὸς πτωχός.

Ἡ κ. Παύλου δὲν περιφρόνει πλέον τὰ μικρὰ πτωχὰ παιδάκια, ὅπως εἶπεν «οἱ πτωχοὶ μὲ τοὺς πτωχοὺς». Ἐνόησεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι κἄνεις ὑπερήφανος, ὅταν εἶναι πλούσιος, διότι ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ὑπερηφάνους.

Ἡ λάμπα των ἔκαιε χαμηλά, ἡ θερμάστρα ξεψυχούσε, ὅταν ἐκτύπησεν ἡ θύρα. Ἡ Εἰρήνη τὴν ἠνοιξε, διότι τώρα πλέον ἔγινε μεγάλη, καὶ ἕνα παιδάκι τῇ δίδει ἕνα κουτάκι τυλιγμένο καὶ ἕνα γράμμα μαζί, καὶ ἀμέσως εὖν ἀστραπὴ ἐχάθηκεν. Ἀνοίγει ἑκείνη τὸ γράμμα καὶ διαβάει ἐμπρὸς εἰς τοὺς γονεῖς της :

Ἀγαπητὴ καὶ καλὴ Εἰρήνη,

Σὲ στέλλω αὐτὸν τὸν σταυρόν μὲ διαμάντιον, διότι εἶσαι σὲ ἀξιῶν· κάθε χρόνο, ἀφῶ ἐγεννήθηκας, σὲ ἰδοὺ τὴν Πρωτοχρονιά καὶ ἀπὸ ἕνα μικρὸν δῶρον, μὰ τώρα πινὰ ἐγῆρασα καὶ εἶμαι κουρασμένος. Ἐρχομαι χιονισμένος ἀπὸ τὰ βάρη τῆς Καισαρείας μὲ τὸ ραβδί μου καὶ φορτωμένος μὲ δῶρα διὰ τὰ φρόνιμα παιδάκια. Ποῦ νὰ πρωτοπροφθάσω ! Σὲ εὐχομαι καλὴν τύχην νὰ σὲ δίδῃ ὁ Θεὸς καὶ γρήγορα νὰ γυρίσῃ πάλιν εἰς τὸ σπίτι σας ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ. Καὶ τοῦ χρόνου.

Ὁ εὐχέτης σου
Ὁ Ἅγιος Βασίλειος.

Ἐνῶ ὅλοι ἠπόρουν διὰ τὸ ἀκριβὸν αὐτὸ δῶρον, ἰδοὺ καὶ πάλιν κτυπᾷ ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ἡ κ. Ἄννα, ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕνα γέροντα μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ ἄσπρα μακρὰ γένεια, τυλιγμένον μὲ ἕνα παλαιόν

μακρὸν ἐπανωφόρι, τὸ καπέλλον του χωμένο εἰς τὰ αὐτιά του, μὲ θαμπὰ ματογυῖα καὶ ἕνα ραβδί στὸ χέρι. Ὁ ξένος μόλις περκατοῦσεν ἀπὸ τὰ γεράματα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ἡ κ. Ἄννα, ποῦ εἶθε ἀνησυχῶ τέτοια βραδυνὰ, ἀλλὰ ξεύρω, ποῦ εἴσθε κονόψυχοι καὶ προστατεύετε τοὺς πτωχοὺς. Σᾶς ἔφερα τὸν πτωχὸν αὐτὸν γέροντα νὰ ζεσταθῇ ὀλίγον. Θὰ παγώσῃ ὁ καὶ μένος ἀπὸ τὸ κρύο· εἶναι καὶ πεινασμένος.

Ἀμέσως ἡ Εἰρήνη τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ κρύον χέρι του καὶ σιγά-σιγά τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνῶ ὁ πατέρας της ἐφώναζεν ἀπὸ μέσα :

— Καλῶς ὄρισατε, καλῶς ὄρισατε.

Ὁ γέρον ἐκάθησεν εἰς τὴν θερμάστραν κοντὰ, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἦτο τόσον κουρασμένος ! Κατόπιν ὅλοι ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, καθὼς καὶ ἡ κ. Ἄννα. Ἡ Εἰρήνη ἐπεριποιεῖτο τὸν ξένον. Ὁ κ. Παῦλος, ἐνῶ ἔκοπτε τὴν βασιλόπηγαν καὶ ἐμοίραζεν εἰς ὅλους, ἡ Εἰρήνη εἶπεν, ὅτι ἐλησμόνησε νὰ κόψῃ καὶ διὰ τὸν ξηνητευμένον Χρῆστον. Ὁ πατέρας ἔκοψε καὶ τὸ κομμάτι αὐτοῦ καὶ ἡ Εἰρήνη τὸ ἐκράτησε κοντὰ στὸ δικό της. Ὁ ξένος ἐσιώπη, ἀλλ' ὅταν ἡ Εἰρήνη ἀνέφερε διὰ τὸν Χρῆστον, ὁ γέρον συνεινήθη καὶ ἐσπόγγισε μὲ τὸ μαντήλι του ἕνα δάκρυ, ποῦ ἐκυλούσε σιγά-σιγά εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἡ Εἰρήνη εἶδε τὸ δάκρυ τοῦ πτωχοῦ γέροντος, ἐχάιδευσεν τὸ χέρι του καὶ τὸν ἠρώτησε διατί κλαίει ; καὶ μὲ τὸ μαντήλι της ἐσπόγγισεν ἕνα ἄλλο δάκρυ. Ὁ γέρον ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς Εἰρήνης μὲ λεπτότητα καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του μὲ εὐλάβειαν, τῇ ἠύχθη νὰ ἐκπληρωθῇ πολὺ γρήγορα ἡ εὐχή τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ποῦ ἔγραφεν εἰς τὸ γράμμα του, καὶ ἐσηκώθηκε νὰ φύγῃ, κρατῶν τὸ ραβδί του.

Ὅταν, ἔξαφνα, πετᾷ τὸ ἐπανωφόρι, τὰ ματογυῖα, τὸ καπέλλο, καὶ τὰ ψεύτικα νεία του, καὶ παρουσιάζεται ἕνας φος νέος, μὲ ὠραία μαῦρα μαλλιά καὶ ὁ προκομμένος, ὁ πλούσιος Χρῆστος περιφρόνει ἡ κ. Παύλου, ὅταν ἔφθασε τὸ πρωὶ ἐκείνο ἀπὸ τῆς φωνικᾶς, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κ. Ἄνναν, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἔδν ἡ Εἰρήνη ἦτο φρόνιμη καὶ γνωστικὴ, καὶ, ἀφῶ τῇ ἔστειλε τὸν σταυρόν μὲ τὸ γράμμα, ἐνεδύθηκε μὲ τὰ παλαιὰ ρούχα καὶ τὰ γένεια, καὶ μὲ τὴν μητέρα του ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Παύλου.

Τὶ εὐμορφὴ Πρωτοχρονιά, ποῦ ἐπέρασαν Ὁ κ. Χρῆστος, ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν φιλόξενον διαθέσιν τοῦ κ. Παύλου καὶ τῆς Εἰρήνης, ἐβοήθησε τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἶτοι ἐπανεῦρεν αὐτῇ τὴν προηγουμένην της εὐτυχίαν, εὐπορίαν καὶ χαράν.

ΑΡΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

— *Ἡ νεανική του ηλικία, ὁ βίος του, ἡ ἀρετή του.*

Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου εἶναι τριπλῆ εορτή. Δὲν εἶναι μόνον Πρωτοχρονιά, δὲν εἶναι μόνον ἡ εορτὴ τῆς περιτομῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ εορτὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

Τί ἦτο ὁμοῦς ὁ μέγας Βασίλειος, διὰ τὴν εορτάζεται σήμερον τόσο μεγαλοπρεπῶς καὶ τὰ τιμᾶται μὲ τόσο θαυμασμόν καὶ λατρείαν; Ὁ βίος του θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους αὐτοῦ.

Ὁ Βασίλειος ἐγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας. Εἰς τοὺς χρόνους του ἡ Καππαδοκία καὶ ὅλη ἡ Μικρὰ Ἀσία εἶχε λάβει τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων του.

Ὁ πατὴρ τοῦ Βασιλείου ἔμενεν εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν τοῦ Πόντου καὶ ἐπηγγέλλετο τὸν δικηγόρον· ἡ μητέρα του ὀνομάζετο Ἐμμέλεια καὶ ἦτο μία ἀπὸ τὰς πλέον χρηστίδας καὶ εὐσεβεῖς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι προσεῖλκνον τὸν θαυμασμόν τῶν εἰδωλολατρῶν, οἱ ὅποιοι ἠναγκάζοντο νὰ λέγουν:

— Κυττάξτε, τί καλὰς γυναῖκας ἔχουν οἱ Χριστιανοί!

Ἡ Ἐμμέλεια, ὡς καλὴ μητέρα, ἀνέθρεψε τὸν Βασίλειον ἀριστα καὶ πρώτη αὐτῆ ἔθεσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ τῆς τὰ σπέρματα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐκόσμησεν ὅλον τὸν βίον τοῦ ἁγίου ἀνδρός. Ἀλλὰ καὶ ὁ Βασίλειος ἦτο νέος συνετός, μὲ ἀγαθὴν καρδίαν, μὲ δυνατὸν πνεῦμα καὶ μὲ καλὰς διαθέσεις, καὶ δι' αὐτὸ ἤκουε καὶ ἐξετάζει τὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς του.

Τὰ πρῶτά του μαθήματα ὁ ἅγιος ἔσπουδεν εἰς τὴν Καισάρειαν, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Νικαίου πόλιν καὶ κατοῖν μετέβη εἰς τὰς Παντοῦ ἡρώστους, παντοῦ ἐδείκνυνεν

ἐπιμέλειαν καὶ ζῆλον, καὶ οἱ διδάσκαλοι του τὸν ἐθαύμαζον καὶ προέλεγον, ὅτι θὰ γίνῃ μέγας ἀνὴρ. Καὶ βλέπετε, ὅτι ἐδικαίως τὰς προβλέψεις τῶν διδασκάλων του.

Εἰς τὴν Καισάρειαν ἐγένθησαν τὸν Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν, μὲ τὸν ὅποιον συνεδέθη μὲ μεγάλην καὶ ζωηρὰν φιλίαν, ἡ ὁποία κατοῖν ἀνεπτύχθη περισσότερον, ὅταν οἱ δύο νέοι συνητηθήσαν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ φιλία τῶν δύο αὐτῶν συμμαθητῶν ἔμεινεν ἱστορικὴ, καὶ αἱ δύο ψυχαὶ εἶχαν τοὺς ἴδιους πόθους καὶ τὰ αὐτὰ ἰδανικά: ἤθελον νὰ γίνονιν κάτοχοι τῆς ἑλληνικῆς σοφίας καὶ τὰ φῶτά της νὰ χρησιμοποιήσωσιν διὰ τὴν διάδοσιν τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ αὐτῆ, λοιπόν, κοινὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἦτο ὁ ἰσχυρὸς δεσμός, ποῦ συνέδεε τὰς ψυχὰς των. Τοιαῦται φιλίαι, αἱ ὁποῖαι στηρίζονται ἐπάνω εἰς κοινὰς καὶ στερεὰς βάσεις, εἶναι συνήθως ἰσόβιοι. Ὁ Βασίλειος καὶ ὁ Γρηγόριος ἐγέναν ἀχώριστοι.

— *Αἱ μελέται τοῦ Βασιλείου.*

Ὁ Βασίλειος εἰς Ἀθηνῶν ἐπέστρεψε καὶ περιηγήθη τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Αἴγυπτον, διὰ τὴν νὰ γνωρίσῃ ἐκεῖ τοὺς ἀσκητὰς, οἱ ὅποιοι ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἀρετὴν των.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤκμαζεν ὁ ἀσκητικὸς βίος. Οἱ εἰδωλολάτραι, παραλυμένοι καὶ ἀνήθικοι, παρεδίδοντο εἰς παντὸς εἶδους ἀκολασίας· ὄχι μόνον οἱ Χριστιανοὶ δὲν τοὺς ἐμιμοῦντο, ἀλλ' ἠκολούθουν ὅπως διόλου ἄλλον δρόμον, τὸν δρόμον τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὰς τέρψεις του.

Μετὰ τὴν περιουσίαν ἐκείνην, ὁ Βασίλειος ἐφθασεν εἰς τὸν Πόντον τῆς Νεοκαισαρείας, ὅπου εἶχεν ἡ οἰκογένειά του ἐξοχὴν ἐκεῖ καὶ ὅπου ἔμενεν ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ του Μακρίνη. Ἐκεῖ ἦλθε καὶ τὸν εὗρεν ὁ φίλος του

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος.

Γρηγόριος καὶ ἤρασαν τὰς σοβαρὰς μελέτας των ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ὁ Βασίλειος τὸ 364 ἐγένεν ἱερεὺς εἰς Καισάρειαν, ἐπολέμησε μὲ πιστικώτατα ἐπιχειρήματα τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου, ὁ ὁποῖος δὲν παρεδέχετο τὸν Χριστὸν ὡς Θεόν, καὶ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν διεξήγαγε καὶ κατοῖν, γενόμενος τὸ 370 μητροπολίτης τῆς Ἰδαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος.

Ἡ ἀγάπη τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου ἐνίκα πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Βασιλείου, ὁ ὁποῖος, ἀτρόμητος καὶ γενναῖος, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐναντιωθῆ πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν αἵρεσιν, ὅσω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

Ἡ στάσις αὐτῆ τοῦ ἁγίου μᾶς διδάσκει πόσον μεγάλη ἀρετὴ εἶναι ἡ εὐετασία.

Ὁ μέγας Βασίλειος ἦτο θαυμαστὸς ρήτωρ· ἐδίδασκε μὲ εὐγλωττίαν καὶ πειθῶ, δι' αὐτὸ ὁ λαὸς συνέφερον εἰς τὰ κηρύγματά του.

Ἐπίσης μεγάλη ἀρετὴ τοῦ Βασιλείου ἦτο ἡ φιλανθρωπία. Ὅλα τὰ ἀφθονα εἰσοδήματα τῆς ἐπαρχίας του τὰ διέθετεν ἕπερ τῶν πτωχῶν· ἔκτισε δὲ αὐτὸς τὸ περίφημον πτωχοκομεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του ὀνομάσθη Βασιλείας, ὅπου χιλιάδες πτωχῶν εὗρισκον τροφὴν καὶ ἄστυλον.

Ἐγραψε θαυμάσια ἔργα, ἐρμηνείας εἰς τὰς Γραφάς, τὴν Ἰσράν λειτουργίαν, ἡ ὁποία φέρει τὸ ὄνομά του καὶ ἕνα λόγον «πρὸς τοὺς νέους», τοὺς ὁποῖους διδάσκει πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀφελῶνται ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Τὸν λόγον αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶναι τερπνός, ἀρετὸς καὶ ἀφελίμος, σὰς τὸν συνιστῶ νὰ τὸν διαβάσετε ὅλοι.

Ἐν γένει, ὁ βίος τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἦτο διαπρεπὴς διὰ τὰς ἀρετὰς του, διὰ τὰς φιλοσοφικὰς μελέτας του, διὰ τὴν διοικητικὴν τῆς ἐπαρχίας του ἱκανότητα· δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸν ὀνόμασε μέγαν καὶ ἅγιον.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Καινούργιος χρόνος ἐφθασε, παιδιὰ ἀγαπημένα, ποθ, σὰ ἰρεῖνια τοῦ παλμοῦ, ζωὴ καινούργια χύνει, καὶ μὲ τὰ νεῖα τὰ τρελλὰ, τὰ τρισευλογημένα, φωτίζει τῆς στεγνῆς σιγμῆς κἀποιας ζωῆς, ποθ σβόνει.

Ἔτοι κ' ἡμεῖς, ἰρεῖνια, σὰν τὸν παλμὸν τὸν χρόνον, μὲ τὰ θελὰ τὰ μάτια μας κνιτᾶμε μὴ ἀχτίδα νὰ ρίχῃ φῶς παρήγορον σὶν ὁσιερόν μας πόνον: ἰοῦς, ποῦ μᾶς θυμίζετε τὰ νεῖα, τὴν ἐλπίδα!

ΤΕΡΗΑΝΔΡΟΣ

Πρὸς ὅλους τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας εὐχόμεθα

ΤΟ ΔΙΓΡΟΣΟ

Ο βράδν ἐκεῖνο, ὅπως κάθε παραμονή τῆς Πρωτοχρονιάς, ὁ παπποῦς, κατὰ τὴν συνήθειά του, ἔβαλε πάλι ἀνάμεσα στὴν πῆττα τὸ δομημένο δίγροσο, ποῦ θὰ ἐχρησίμευε ὡς ἀμοιβή στὸν παιδὶ τυχερὸ τῆς οἰκογενείας.

Μὲ πόσα καρδιοχτύπια, μὲ τί ἐλπίδας, μὲ τί ὄνειρα ἐπεριμέναμε κάθε χρόνο τὴν ἐβλογημένη αὐτὴ βραδυά, κατὰ τὴν ὁποίαν κάθε παιδί βλέπει νὰ διατρανώνεται ἡ ἀγάπη τῶν οὐραίων του, τῶν φίλων τῆς οἰκογενείας του, σύμφωνα μὲ τὴν ἀφελή παιδική του ἀντίληψη!

Ἄθφα παιδικὰ χρόνια! πόσο γρήγορα κυλιέστε στὴν ἀβυσσο τῆς ζωῆς! πόσο γρήγορα σβέντεθε, ὅπως σβύνει κάθε φεῖο τοῦ βίου μας περιστατικόν!

Ἐνα δλόκληρο βασίλειο δὲν ἰσοφαρίζει στὸ παιδί τὸ μικρὸ δῶρο, ἔστω καὶ τὸ παιδὶ πτωχὸ, τὸ παιδὶ εὐτελέστερο, ποῦ θὰ τοῦ χάρισον τὴν Πρωτοχρονιά!

Ὅταν ἐστρωθήκαμε δλόγωνα στὸ τραπέζι, ὁ παπποῦς μὲ τὰ μακρὰ του δσπρα γένεια καὶ μὲ τὸ γλυκὸ του χαμόγελο ἐπῆρε τὸ μαχαίρι καὶ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ἤρχεισε νὰ κόπη τὰ διάφορα μερίδια τῆς πρωτοχρονιάτικης πῆττας!

Σκυρτοὶ ἐμεῖς πᾶνω στὸ τραπέζι, κρατοῦμε τὴν ἀναπνοή μας, ἀπὸ φόβο μήπως διαταραξοῦμε τὸ γλυκὸ ὄνειρο, ποῦ ἔνα χρόνο τόσῳ ἀνυπόμονῶς περιμένουμε νὰ διοθμε!

Μιά σκέψις κυριαρχεῖ μέσα στὸ παιδικὸ μυαλό μας καὶ μιὰ ἐρώτησις ἀναβαίνει μόνη τῆς εἰς τὰ ἄθφα χεῖλη μας:

— Ἀράγε, σὲ ποῖν θὰ πέση! Τὸ μαχαίρι ἐκκελοῦσθαι τὴν ἐργασίαν του καὶ εἰς κάθε κοιμητήρι, ποῦ κόπτεται, ὁ παπποῦς φροντίζει νὰ προσθέτη εἰς ἐπήκοον ὄλεον:

— Αὐτὸ εἶναι τοῦ Χριστοῦ! αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου! αὐτὸ εἶναι τῶν πτωχῶν! Κράε! τὸ μαχαίρι προσκρούει εἰς κῆτι τι σκέφρο' ὁ παπποῦς ἔροβήκει καὶ κένενος δὲν ἀντιλαμβάνεται τίποτε!

Τόσα χρόνια, ποῦ κόβεται ἡ πῆττα, ποτὲ δὲν θυμεῖμαι νὰ μοῦ πέση τίποτε! μὰ καὶ ποτὲ, εἶναι ἀλήθεια, δὲν ἐνοιῶσα τὴν παραμικρὴ λῆπη στὴν χαρμόσυνο ἀναφώνησι,

ποῦ ἔβγαυε ἀθόρητος ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ τυχεροῦ τῆς οἰκογενείας!

Ἐκεῖνη τὴ χρονιά, δὲν ξέρω γιατί, ἐπιθυμοῦσα μὲ ὄλη μου τὴν καρδιά νὰ εἶμαι ἐγὼ στὴ θέσι ἐκεῖνου, ποῦ θὰ ἔβγαζε τὴν χαρμόσυνο ἀναφώνησι.

Ὡς τότε ἡ τύχη δὲν μοῦ ἐφάνη εὐμενής! ἐσκέφθηκα, ὅτι μπορούσα νὰ τὴν δημιουργήσω μόνος μου.

Διὰ πρώτη φορά μέσα στὸ παιδικὸ μου μυαλό ἡ κακὴ σκέψις ἤπλωνε τὰ σκοτεινὰ δύχτια τῆς καὶ μὲ παρατρυνε νὰ οἰκαιοποιηθῶ τὸ ξένον δίκαιον!

Μὲ ταχυδακτυλουργικὸν τρόπον ἀντικατέστησα τὸ μερίδιόν μου μὲ τὸ μερίδιον τῶν πτωχῶν καὶ σὲ λίγο, ἡ χαρμόσυνο ἀναφώνησις ἐξέφευγε θορυβηθῶς ἀπὸ τὰ χεῖλη μου!

Εἶχα βροῆ τὸ δίγροσο ἢ μᾶλλον τὸ εἶχα κλέψει. Ἐδημιούργουν μόνος μου τὴν τύχη, ποῦ τόσα χρόνια μὲ ἀπέφευγε, μὰ συνάμα ἐδημιούργουν καὶ τὴν πρώτη συννεφιά, ποῦ ἤρχειτο νὰ καλύψη μὲ τὴ σιὰ τῆς τὸ ἀγνὸ φῶς τῆς παιδικῆς μου χαρῆς, τῆς παιδικῆς μου ἀθφότητος!

Ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε καὶ ἐφίλησα, κατὰ τὴν συνήθειά μου, τὸν παπποῦ, εἶδα ἔνα δάκρυ νὰ ἀύλακῶνῃ τὸ σιδῶσμο πρόσωπό του καὶ τὸ δάκρυ ἐκεῖνο, ποῦ ἔχυναν τὰ τιμημένα γηραιά του, μοῦ ἐξύπνουν μέσα εἰς τὴν ψυχὴ τὴν πρώτη μου παιδικὴ ἀθφότητα, καὶ ἐκλαυσα, ἐκλαυσα πικρά.

Δὲν μοῦ ἔμεινε ἀμφοβόλια, πῶς ὁ παπποῦς θὰ τὸ εἶχε διη ὄλα, μὰ τέτοια βραδυά, ποῦ ἦτο, δὲν ἠθέλησε νὰ πῆ τίποτε.

Τὸ πρωί, ὅταν ἐξύπνησα, ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο νὰ βγῶ στὸ δρόμο καὶ νὰ δώσω στὸν πρῶτο πτωχό, ποῦ θὰ εἴδοκα μπροστά μου, τὸ δίγροσο ἐκεῖνο, ποῦ ἔγεινε αἰτία νὰ λυπηθῇ ὁ παπποῦς.

Ἦτουμάσθην νὰ θέσω εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιόν μου, ὅταν νοιῶθῶ ἔνα χεῖρι νὰ μελέκη ἀνάμεσα στὰ μαλλιά μου! Ἦτο ὁ παπποῦς μὲ τὰ μακρὰ δσπρα γένεια του καὶ τὸ κίλοκίγαθο μερίδιμά του, ποῦ μοῦ ὑπενθμίσε τὴν ζωγραφιά τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

— Ποῦ πᾶς, παιδί μου, ἔτσι πρωί! — Πᾶω νὰ δώσω τὸ δίγροσο, ποῦ ἐκίλεφα φῆς τὸ βράδν ἀπὸ τὸ μερίδιον τῶν πτωχῶν. Μὲ συγχωρεῖς, τοῦ εἶπα, καὶ ἐξέσπασα εἰς λυγμούς.

Μ' ἐπῆρε στὰ χεῖρια του, μ' ἐφίλησε παράφορα καὶ μοῦ εἶπε:

— Σ' ἐσυγχώρησαν, παιδί μου, τὰ δάκρυα, ἡ μετάνοιά σου! κράτησε αὐτὸ τὸ δίγροσο, ποῦ ἔγεινε αἰτία νὰ σμῖξουν τὰ δάκρυά μας, καὶ ὅταν κρια ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω, αὐτὸ θὰ σοῦ ἐνθυμίσῃ τὴν ὄραιότερη στιγμή τοῦ βίου μου!

Τὸ ἐκράτησα καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ δίγροσο, ποῦ βλέπετε στὴν ἀλυσίδα τοῦ ὁρολογιοῦ μου.

Γιὰ ὅλον τὸν κόσμον εἶναι ἔνα κοινὸ δίγροσο, μὰ γιὰ μένα εἶναι ὁ πόνος καὶ τὰ δάκρυα τοῦ παπποῦ μου!

Γιὰ πέστε μου, ἀγαπημένα μου παιδιά, ἔχετε εἰς ὁμοίωτο δῶρο;

ΤΕΡΗΑΝΔΡΟΣ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

(* Ἄσμα νουτιμένον εἰς μουσικὴν τοῦ Brendelhar)

Χειμῶνας ἤρξε πάλι καὶ πλάκωσε κρῆτο, χιονιά, φουρτούνα ἔνα μεγάλη καὶ κύματα κᾶμει βοντά.

Ἡ ζίστη περῆ, τὸ κρῆτο ἀρχινῆ. Τοῦ-τοῦ, τοῦ-τοῦ, τοῦ-τοῦ!

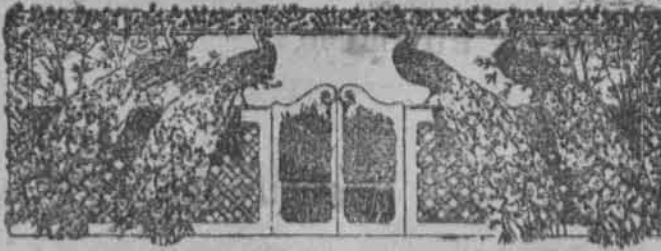
Ἐλάτε, παιδιά, ἰδῶ σιτὴ ζεσιτὴ φωλιθά, λιπρὸς μὲ καρδιά ὡς ψάλωμι σῖν, τὰ πουλιά: Ἀδ-λά, λᾶ-λά, λᾶ-λά, λᾶ-λά!

Τὰ ἀηδονάκια πάλι μαζώχτηκαν σιτὴ φωλιθά καὶ γέρονι τὸ κεφάλι τὸ ρῶδο στὴν τριανταφυλλιά.

Ἡ ζίστη περῆ κτλ. Ἐλάτε, παιδιά, κτλ.

Σ' αὐτὴν τὴν τριουμία, ποῦ ὄλα χαλνοῦναι μαζί, νὰ ἴχωμεν ὄγεια καθένας εὐδαίμων νὰ ζῆ.

Ἡ ζίστη περῆ, τὸ κρῆτο ἀρχινῆ. Συμφορὰ κᾶμμιὰ φορὰ ὡς μὴ μᾶς ἐθρῆ (δὲς).

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Όλην εκείνην τήν εβδομάδα με τους μικρούς μου φίλους τραγουδούσαμε στην αδλή τόν Αη-Βασίλη, ως ποῦ ἤλθεν ἡ παραμονή τῆς Πρωτοχρονιάς. Τί μέρες εδλογημένες κι' ἄγιες! τί μέρες εδτοχισμένες γιά τὰ μικρά παιδάκια!

Αη-Βασίλης ἔρχεται...

Ἔρχεται καί μᾶς φέρνει χίλια-δυό πρωτοχρονιάτικα δῶρα, διαλεχτοῦς μποναμάδες, παιχνιδάκια καί κουκλίτσες, τρουμπέτες καί νταβουλάκια, γλυκύσματα κι' ἑπωρικά.

Θυμοῦμαι τήν πρώτην εκείνην πρωτοχρονιάτικη παραμονή, ποῦ εἶχα μεγαλώσει καί μποροῦσα νά τρέχω ἐλεύθερα στό σπίτι, νά πηγαίνω στόν ἀυλόγυρο τῆς ἐκκλησιάς, νά γιομίζω ἕνα μικρὸ σταμνάκι ἀπ' τῆ βρύσι καί νά τὸ φέρνω στή γιαιγιά μου. Θυμοῦμαι, ποῦ ἀπ' τὸ γλυκοξημέρωμα ἡ γιαιγιάκα μου με τὴν Κυριακοῦ ἐζώμωναν, ποῦ ἔστειλεν ὁ παππούκας ἕνα ζεμπίλι γιομάτο ἀπὸ φροῦτα λογιῆς-λογιῆς, καρύδια καί μουστόπηττες, ἀμύγδαλα καί σταφίδες, φουντούκια, μήλα, σῦκα, πορτοκάλια καί μανταρίνια. Θυμοῦμαι, ποῦ σὺν χτυποῦσαν ὁ ἑσπερινός, ἔφεραν τῆς πῆττας ἀπ' τὸ φούρνο, πῶς ἦταν ἀνασκευασμένες ἡ γιαιγιά καί ἡ Κυριακοῦ, κι' ἀνέβαιναν καί κατέβαιναν καί μαγειρεύαν κι' ἔλο τὸ σπῆτι μοσχοδόλησε ἀπ' τῆ μυρωδιά τῆς πῆττας. Θυμοῦμαι, πῶς δταν βράδυναξε κι' ἄρχισαν

λὲν τὰ κάλαντα, εἶχαμε στρώσει τὸ τραπέζι στή μεγάλη κάμαρα καί ἤλθεν ὁ παππούς τὰ παιδιὰ, ποῦ δούλευαν στό μαγαζί του, εἶπα τὴν προσευχή μου καί καθήσαμε ἔλοι γύρου-γύρου κι' ἔφεραν ἡ Κυριακοῦ ἕναν κοῦρκο ροδοκόκκινο, καί φάγαμε καί χορτάσαμε καί ὕστερα ἔφεραν τὴν βασιλόπηττα κι' ἔσπειρε ἡ γιαιγιά τὰ φροῦτα ἀπάνου τῆς κι' εἶπαν ὁ παππούκας μίαν εὐχή, κι' ἔσημάδεψε με τὸ μαχαίρι ἕνα σταυρὸ στήν πῆττα, κι' ἄρχισε νά τὴν κόψῃ καί νά μᾶς μοιράζῃ, λέγοντας: «Αὐτὸ τοῦ Αη-Βασίλη, αὐτὸ τοῦ σπιτιοῦ, αὐτὸ τοῦ μαγαζιοῦ, αὐτὸ τοῦ παπποῦ, αὐτὸ τῆς γιαιγιάς, αὐτὸ τῆς Κυριακοῦς, αὐτὸ κι' ἐκεῖνο καί τ' ἄλλο τῶν παιδιῶν καί τοῦτο τοῦ Λάμπρου, ποῦ νά μοῦ ζήσετε ἔλοι σας χρόνια πολλά κι' εὐτοχισμένα». Καί φιλοῦσαμε τὸ χέρι του καί πέραμε τὸ μερτικό μας ὁ καθένας. Καί θυμοῦμαι, πῶς ἔξω τὰ παιδιὰ ἔψαλλαν:

Ἔχεις κι' ἄγγονι, ἄρχοντα θὰ μέθῃ τὸ ψαλιθῆ, καί νά τ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νά βάλῃ κειραχῆλι.

Καί θυμοῦμαι, πῶς ἐκεῖ, ποῦ ἐσπῆκισα τὸ κομμάτι τῆς πῆττας μου, ἔπεσε στήν ποδιά μου τὸ χρυσὸ φλουράκι καί γιομάτοι ἀπὸ χαρὰ με φίλησαν ἔλοι καί μοῦ ἐπαίνεσαν τὴν τόχη μου. Καί θυμοῦμαι, πῶς ἀνήμερα τοῦ Αη-Βασιλειοῦ, σὺν γύρισα με τὸν παπποῦ μου ἀπ' τὴν ἐκκλησιά, ἔβγαλ' ἕνα μεγάλο ρόδι ἀπ' τὸν κόρφο του καί τὸ δῶκε μιά καί τὸ θρυμμάτισε σὲ μάρμαρα τῆς αἰλῆς μας, λέγωντας:

— Καλορρίζικος ὁ καινούργιος χρόνος! Καί ἀπολογήθηκε ἡ γιαιγιά ἀπὸ πάνου ἀπὸ τὴ σκάλα, σκορπίζοντας σὲ σκαλοπάτια ρίζι:

— Καλορρίζικος, καλορρίζικος, γιά νά τὸν χρυσοπεράσῃ ὁ ἄρχοντας μου με τὸ ἄρχοντό-πουλό μας τὸ καμαρωμένο.

Καί θυμοῦμαι ἀκόμα, πῶς τὸ βράδυ τῆς Πρωτοχρονιάς, σὺν ἄρχισε νά νυχτώνῃ, ἐκεῖ ποῦ καθόμαστε τριγύρου ἀπ' τὸ μαγαλί καί μᾶς διηγούνταν ὁ παππούκας ἱστορίας, ἤλθεν ἡ κυρὰ-Κοντή, μιά γρηούλα μαυροφορεμένη ἀπ' τὴν πέρα γειτονιά, καί λέει τοῦ παπποῦ:

— Κύρ-Ἀναστάση, ἀπ' τὸ Θεὸ καί σὲ χέρια σου. Ὁ μοναχογιός μου, ὁ Μιμηκος, τὸν ξέρεις δᾶ, χθὲς τὸ μεσημέρι ἔτσι τοῦ φάνηκε ν' ἀναιδῆ στή στέγη τοῦ σπιτιοῦ μας, νά σιάξῃ τὰ κεραμίδια, ποῦ ἔτρεχαν, κι' ἀνεδείνοντας τὴ σκάλα, ποῦ εἶχε βάλει, τὸν ἤρθε καιδιά ὄρα κι' ἔσπασε τὸ σκαλοπάτι κι' ἔπεσε κάτω καί ἔβγαλε τὸ δεξί του πόδι. Βοήθησέ με, κύρ-Ἀναστάση, καί δός μου τρία τάλλαρα νά φέρω τὸ πρωτὸ ἀπ' τὴν Πόλι τὸν γιατρό, ποῦ σιάζει τὰ ποδάκια, γιαιτὶ θὰ λυώσῃ τὸ παιδάκι μου ἀπ' τοὺς πόνους.

Ὁ παππούς μου, χωρὶς καθόλου νά κατσοφιάσῃ, ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του τὸ πουγγί του καί τῆς ἔδωκε, ἀντὶ τρία, πάντα τάλλαρα. Καί μᾶ; εὐχήθηκεν ἔλοι, κλαίοντας ἡ γρηὺ καί ξεκίνησε νά φύγῃ. Τὴν πόνεσα πολὺ κι' ἐγὼ τὴν καυμένη καί τρέχω εὐθὺς κατόπι τῆς καί τῆς λέγω, προτοῦ ἔβγῃ ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα:

— Στάσου, κυρὰ-Κοντή, πάρε κι' αὐτὸ, καί τώρα πήγαινε καί φέρε δυό γιατροὺς νά γιάνουν γλήγορα τὸ παιδί σου.

Κ' ἔλυσα τὸν κόμπο τοῦ μαντηλιοῦ κι' ἔβγαλα τὸ φλουράκι, ποῦ ἤρθε στήν βασιλόπηττα, καί τῆς τὸ δῶκε.

Κι' ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά τῆς ἡ γρηούλα καί μοῦ εἶπε γλυκὰ λογάκια καί μ' εὐχήθηκε καί μ' ἐφίλησε κι' ἐκείνη καί ὁ παππούς καί ἡ γιαιγιάκα.

Κ' ἔτσι πέρασε ἀλησμόνητη ἡ ὥρα τῆς ἐκείνης Πρωτοχρονιά.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΙ ΧΩΛΩ ΠΑΡΟΙΚΗΣΕΙΣ...

Δὲν ἀρκεῖ μονάχα ἡ συμβουλή τῶν γονέων, μήτε τῶν διδασκάλων ἀπ' τὰ λόγια πλειότερ' ἀφελεῖ τὸ καλὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων.

Ἄν συνηγορηθῆς με κανοῦς, τὰ καλά, ποῦ ἀκουσες, τὰ χάνεις, γιαιτὶ κι' ὅ,τι βλέπεις κι' ὅ,τι ἀκοῦς θὰ τὸ λὲς καί σὺ καί θὰ τὸ κάνῃς.

Ἔχε πάντα μέσα σὲ μναλὸ καί μιά παροιμία ἀποδειγμένη: ὅποιος συντροφίῃ με χλωδὸ, δίχως νά θίγῃ θὰ χλωαίῃ.

I. Π.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 54)

— Ἀπατάσαι, κόρη μου, ἡ ἡλικία σου ἀκριβῶς θέλει πολλά, ἔχει ἀπὸ πολλά ἀνάγκη, διότι τότε μεγαλόνει τὸ σῶμα καί πρέπει νά τὸ βοηθήσωμεν νά ἀναπτυχθῇ. Ἔχει ἀνάγκη τὸ σῶμα ἀπὸ τροφήν θρεπτικὴν καί δυναμωτικὴν.

— Ἄλλ' ἐγὼ, μητέρα, εἶμαι παιὰ ἀρκετὰ δυνατὴ καί δὲν ἔχω ἀνάγκη οὐδενὸς ἀπὸ αὐτὰ, σὰς βεβαίω! Ἄλλως τε, ἔχω πολὺ λίγη ὄρεξι κάμποσες ἡμέρες τώρα... ὦ! πάρα πολὺ ὀλίγη! εἴμπορεῖς, λοιπόν, νά διδῃς σχεδὸν ὅλα τὰ μερίδια τοῦ φαγητοῦ μου εἰς τὴν Τίτιναν καί τὸν μικρὸν Παῦλον... Θὰ χαρῶ πολὺ δι' αὐτό... καί μ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ εἶναι δυνατόν νά ἐξοικονομηθῶμεν μερικὰς ἡμέρας...

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, ... διεκέψεν ἡ μητέρα, καλύπτουσα με φιλία τὸ πρόσωπον τῆς Νέλλης καί ἀρχίζουσα πάλιν νά κλαίῃ, δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὴν λυπηρὰν αὐτὴν θέσιν... δόξα τῷ Θεῷ!

— Τότε, μητέρα, διατί νά λυπησῶ τέσον πολὺ; ἡ Θεῖα Πρόνοια θὰ μᾶς βοηθήσῃ, εἶμαι βεβαία, θὰ ἐπαναύρῃ μίαν καλὴν θέσιν εἰς τὸν πατέρα ἀμέσως καί θὰ εὐτυχίσωμεν καί πάλιν! θὰ τὸ ἴδῃς!

Καί ἡ ἀγαπημένη μικρά, ἡ Νέλλη, προσπαθοῦσα νά καθουσχάσῃ τὴν μητέρα τῆς, περιέχυνεν αὐτὴν με θερμὰ δάκρυα. Ὅταν δὲ εἶδεν αὐτὸ ἡ μητέρα τῆς, διὰ νά περηγορήσῃ τὴν κόρην τῆς, προσεποιήθη, ὅτι ἔχει ἡσυχίαν ψυχῆς, τὴν ὁποῖαν, βέβαια, δὲν εἶχαν ἡ δυστυχῆς ἐκείνη γυναίκα.

Ἡ θέσις, ἄλλως τε, τῆς οἰκογενείας ἦτο πολὺ χειροτέρα ἀπ' ἔτι τὴν ἐφαντάζετο ἡ Νέλλη με τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς.

Φαντασθῆτε: ὅλα τὰ χρήματα, ποῦ εἶχαν ἡ οἰκογένεια τὴν ἡμέραν, ποῦ ἀπαύθη ὁ πατέρας, ἦσαν μόλις διακόσια φράγκα!

Ἡ μητέρα καί ἡ κόρη ἔκαμαν με θερμὴν καρδίαν τὴν προσευχὴν των, ἔπειτα ἡ Νέλλη ἐξηπλώθη εἰς τὸ κρεβάτι τῆς, διὰ νά ὑπακούσῃ εἰς τὸ θέλημα τῆς μητέρας, ἡ ὁποῖα δὲν τὴν ἀφῆκε, παρὰ ὅταν τὴν ἐνόμισεν, ὅτι κοιμᾶται βαθεῖα.

19.— Ἡ ἐπέμβασις τῆς Εἰρήνης.

Δυστυχῶς ὁ ὕπνος τῆς δυστυχῆς κόρης δὲν ἦτο ὁ ὕπνος, ποῦ ξεκουράζει καί κἀμνει νά λησμονοῦνται ὅλα αἱ θλίψεις. Ἦτο, τοῦναντίον, ὕπνος παραγμένος, γεμάτος ἀπὸ ἄγρια ὄνειρα, τὰ ὁποῖα παρατείνουσαν τὴν ἀνησυχίαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ διακόπῃ ὁ ὕπνος τῆς Νέλλης καί τὸ μικρὸ κεφάλαιόν τῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε ταράξει τόσον αὐτὸ τὸ δυσάρεστον νέον, ἤρχισε πάλιν νά σκέπτεται. Δὲν κατόρθωσε, λοιπόν, νά κοιμηθῇ πάλιν ἡ καλὴ κόρη.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΟ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΛΙΚΗΣ

— Μαμακούλα μου, τί δῶρο θά μου κά-
νεις ἐφέτος; ρωτοῦσε τὴν μαμιά της ἡ μικρὰ
Ἄλκιμα.

— Μά, παιδί μου, εἶναι ἀνάγκη κάθε χρόνο
νά σου κάνωμε δῶρον; Φέτος εἶναι πόλε-
μος, ὁ πατέρας σου λείπει. Ἐπὶ τέλους, μόνον
ἡμεῖς θά σου κάνωμε δῶρα; Πρέπει καὶ
σὺ νὰ κἀτι πλέον νά μᾶς δωρήσῃς.

Αὐτὰ ἔλεγε στήν ξανθὴ της κορούλα μιὰ
παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς; ἡ γυναῖκα
κάποιου συνταγματάρχου, ἐνῶ ἔξω τὸ χιόνι
ἐπιλάτε πυκνὸ...

Ἐξαφνα, γνωστὸς βηματισμὸς ἀκούσθηκε
καὶ εἰς τὴν θύραν ἐφάνη τὸ τραχύ, ἀλλ' ἔμως
γλυκὸ πρόσωπον τοῦ συνταγματάρχου. Μάνα
καὶ κόρη ἔτρεξαν, τὸν ἐνηγκαλισθησαν καὶ
τὸν ἔφεραν νά καθήσῃ κόντὰ στή φωτιὰ γιὰ
νά ζεσταθῇ. Ἡ Ἄλκιμα ἀνεροχήθη στὰ γό-
νατά του καί, ἀφοῦ τὸν ἐγαίωσε κάμποσο,
τοῦ εἶπε:

— Πατεράκη, θέλω νά μου διηγηθῆς μιὰ
ἱστορία, ἀλλὰ μιὰ ὁμορφὴ, τοῦ πολέμου.

Τότε ὁ πατέρας της, ἀφοῦ τὴν ἐφίλησε
ἀκόμη μιὰ φορὰ, ἔρχισε:

— Μία φορὰ γινώριζα τρεῖς ἀξιωματικούς.
Σὲ μιὰ μάχη ἔκαμαν αὐτοὶ μιὰ ἐπίθεσι με-
τὴν ἰσχυροτάτη, ὅστε ἐνίκησαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ
αὐτὸ τὸ ἔκαμαν χωρὶς νά ἔχουν διαταγὴ ἀπὸ
τὸν στρατηγόν, τοὺς ἔπιασαν, τοὺς ἐφυλάκα-
σαν καὶ ἐπρόκειτο νά τοὺς κρεμάσουν. Καὶ
δὲν τοὺς ἀφήσαν νά ἴδουν γιὰ τελευταία φορὰ
τὰς οὐρανοῦ τῶν, παρὰ μόνον, ἀφοῦ ἔδω-
σαν τὸν λόγον τῆς τιμῆς των, ὅτι σὲ 24 ὥρες
θὰ γυροῦσαν πίσω.

— Ὡ! τοὺς καὶ μένοντες! ἀνέκραξε τὸ με-
τὰ δόσγυρα μαλλιὰ κοριτσάκι. Πόσο θά ἤθελα
νά τοὺς ἐβλεπα, νά τοὺς ἀγκάλιαζα καὶ νά
τοὺς παρηγοροῦσα λιγάκι!

— Καὶ αὐτοὶ θά τὸ ἤθελαν πολύ. Πρὸ
παντὸς ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, μικρούλα μου! ἀπὴν-
τησεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἔσφιξε δυνατώτερα
στὸ στήθος του τὴν κόρη του.

Καί, ἐνῶ ἡ Ἄλκιμα ἔτρεξε στήν πλατὴν
κάμαρα νά φέρῃ ἕνα μαξιλαράκι γιὰ τὸν
πατέρα της, ἐκείνος εἶπε βιαστικὰ στήν γυ-
ναῖκά του:

— Γυναικούλα μου, τὸ παραμῦθι αὐτὸ
εἶναι ἀλήθεια. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς
αὐτοὺς εἶμαι ἐγώ.

Ἡ δυστυχὴς ἐκετάθη μετὰ τρόπο ἀπὸ τὴν
θέσι της, ἀλλ' ἐκεῖνος τῆς ἐκλείσε τὸ στόμα
καὶ ἐξηκολούθησε:

— Σ' ἐφορᾶς στὸ παιδί μας, στὸ μικρὸ
αὐτὸ ἀγγελούδι, νά κρατηθῆς ὅσο μπορεῖς
καὶ νά μὴ τῆς ἀποδείξῃς τίποτε... Ἐρχεται!
Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ κλαῖς! Σκούπισε
τὰ δάκρυά σου!

Ἡ χαριτωμένη ἐμφάνισις ἐγέμισε πάλιν
τὸ δωμάτιο μετὰ φαιδρότητα καὶ χαρὰ. Ἀλλὰ
διὰ αὐτὰ δὲν ἦσαν, παρὰ προσποιητὰ καὶ εἰς
τὴν πρώτην εὐκαιρίαν τὰ δάκρυα ἦσαν ἔτοιμα
νά τρέξουν πάλιν.

Ἐξαφνα θορυβῶδεις βηματισμοὶ ἠκού-
σθησαν καί, μόλις ἡ θύρα ἠνοιξῆ, παρουσιά-
σθησαν μερικοὶ στρατιῶται, οἱ ὅποιοι εἶχαν
ἔλθει διὰ νά ἀδηγήσουν τὸν συνταγματάρχη
εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὴν ἀγγλόνην.

— Εἶναι οἱ στρατιῶταί σου, μπαμπά; ἠρώ-
τησεν ἡ Ἄλκιμα. Ἀκόμη δὲν ἤλθες, θά μᾶς
φύγῃς; Ὡ! μείνε, μείνε, πατέρα! Τὸ σπῆτι
φαίνεται ἔρημο καὶ ἄδειο, διὰ λείπεις ἐσὺ.

— Ὁχι, παιδάκι μου, δὲν μπορῶ νά μείνω.
Τὸ καθήκον μετὰ προσκαλεῖ.

Καί, ἀφοῦ ἐφίλησε διὰ τελευταίαν φορὰν
μετὰ τρυφερότητα καὶ ἀπελπισίαν τὴν γυναῖκά
του καὶ τὸ παιδί του, εἶπεν:

— Ἐμπρός! εἶμαι ἔτοιμος.

Καὶ ἡ θύρα ἐκλείσε πάλιν, ἀφίνουσα θλι-
ψὴν καὶ δυστυχίαν εἰς τὸ εὐτυχισμένον ἔσπῆτι.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ κυρία ἔπαιε ἀρρωστη
βαρυσά. Ἀναίσθητος ἔπαιε στὸ κρεβάτι
της καὶ γιατροὶ καὶ νοσοκόμας τὴν περι-
στοίχιζαν. Ἡ Ἄλκιμα ἔμεινε μόνη καί, ἐπει-
δὴ δὲν τὴν ἄφηναν τὸ ἴδιον τὴν μαμιά της,
βγήκε ἔξω στὸ δρόμο.

— Ἴσως βρῶ τὸν μπαμπά, ἐσκέφθη, νά
τοῦ πῶ, ὅτι ἡ μαμιά μὲν εἶναι καλά, νά ἔλθῃ
ἀμέσως στὸ σπῆτι.

Τὸ ἴδιον πρὸς ἑσπίνης τῆς ἡμέρας, ὁ ἀρχων
τῆς χώρας μετὰ τοὺς δικαστὰς του εὐρίσκειτο
εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐπρόκειτο νά ἀποφασί-
σθῃ ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀξιωματικούς θά
ἐτυφανεῖτο.

Τότε ὁ ἀρχων φώναξε ἕνα στρατιῶτη καὶ
τοῦ λέγει:

— Φέρε μου τὸ πρῶτον μικρὸ παιδί, ποῦ
θὰ συναντήσῃς στὸ δρόμο!

Μετ' ὀλίγον ὁ στρατιῶτης ἐπέστρεφεν. Ἐ-
κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ χαριτωμένον ἑσπῆτι
κοριτσάκι, ποῦ γινώρισμας, τὴν Ἄλκιμα.

Χωρὶς καθόλου νά ντραπῇ ἢ νά φοβηθῇ,
ἔτρεξε πρὸς ἑσπῆτινον, τὸν ὅποιον ὄλη ἡ χώρα
ἔτρεψε, ἀνέβηκε στὰ γόνατά του καὶ τοῦ
εἶπε:

— Ἐγὼ σὰς γινώριζω, κύριε. Σὰς βλέπω
κάθε μέρα, ποῦ περνᾶτε ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἐπάνω
στὸ φραῖο ἐκεῖνο ἄλογο. Δὲν μετὰ θυμῶστε; Με-
τὰ ἐσχάστε λοιπόν;

— Ἄ, ὄχι, δὲν θά σὲ ἐσχάσω πειά, θά
εἶμεθα πάντοτε φίλοι.

— Ναι, ναι, καὶ θά μετὰ νανουρίζετε ὅπως
ὁ μπαμπᾶς, αἱ;

— Βέβαια, γιὰ τὸν ποῦ θυμίζεις τὸ κορι-
τσάκι μου, ποῦ πέθανε. Σ' ἐμοιάζει πολύ.
Καὶ τὸ ἀγαποῦσα τόσο πολύ, ὅστε ὅ,τι διέ-
τασσε ἀμέσως τὸ ἔσπῆτι.

— Τότε καὶ γὼ σὰς ἀγαπῶ πολὺ-πολύ.

— Ἐλα λοιπόν νά σὲ φιλήσω. Νά αὐτὸ
γιὰ μένα καὶ αὐτὸ γιὰ τὸ παιδάκι μου. Ἄχ!

πόσο τὸ ἀγαποῦσα τὸ καὶ μένο! Καί, ἐπειδὴ
τὸ μοιάζεις, ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς θά σοῦ τὸ
κάνω.

Ἡ Ἄλκιμα κτύπησε τὰ χέρια της μετὰ χαρὰ.
Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκε ἤχος τυμπάνου
καὶ ἕνας ἀξιωματικὸς εἶπεν:

— Ἦλθαν!

Τότε ὁ ἀρχων ἔδωσε στὸ κοριτσάκι τρεῖς
μικρὰς μπύλλιας ἀπὸ κερί· ἡ μία ἦτο κόκκινη.
Ἦτο σημάδι θανάτου!

— Ὡ, τί φραῖα ποῦ εἶναι αὐτὴ! ἀνέκρα-
ξεν ἡ μικρούλα. Γιὰ μένα εἶναι;

— Ὁχι. Ἀκουσε! Πίσω ἀπὸ τὸ παραπέ-
τασμα αὐτὸ εἶναι τρεῖς ἀνθρώποι μετὰ τὰ χέρια
δεμένα πίσω. Θά δώσῃς στὸν καθένα μιὰ
ἀπ' αὐτὰς.

Ἡ ξανθούλα ἔτρεξε καί, μόλις διέκρινε
στὸ ἡμίφως ἐκεῖνο, ὅτι ὁ ἕνας ἦτο ὁ πατέρας
της, τοῦ ἔδωσε φυσικὰ τὴν ὁμορφότερη μπύλ-
λια, τὸ σημάδι τοῦ θανάτου του. Οἱ στρα-
τιῶται τὸν ἤρπασαν ἀμέσως...

Ἡ Ἄλκιμα ἤρχισε νά κλαίῃ, ἀλλὰ ἔξαφνα
μιὰ ἰδέα τῆς ἤλθεν. Ἐτρεξε πρὸς τὸν ἀρ-
χοντα καί, σύρῃσα αὐτὸν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν
ἔφερεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκοντο οἱ
κατάδικοι.

Καὶ ἐκεῖ, μετὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, εἶπεν:

— Οἱ κακοὶ αὐτοὶ ἀνθρώποι θέλουν νά
πάρουν τὸν πατέρα μου. Ἡ μητέρα μου εἶ-
ναι ἀρρωστη. Θά πεθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπη της,
διὰ τὸ μάθη. Πρέπει νά κρατήσῃτε τὴν ὑπό-
σχεσι, ποῦ μοῦ δώσατε, καὶ νά διατάξῃτε νά
ἀφήσουν τὸν μπαμπακούλη μου.

Τὸ πρόσωπον ἐσπῆτινον, τὸν ὅποιον ὄλοι
ἐφοβοῦντο, ἔλαμψεν.

— Ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, εἶπε, ποῦ
μᾶς ἔστειλε τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀγγελούδι νά μᾶς
δείξῃ τὴν ἀδικίαν, ποῦ θά κάναμε. Στρατιῶ-
ται, ἀφήσατέ τον ἐλεύθερον! Τοῦ χαρίζω
τὴν ζωὴν!

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὴν κάμαρα τῆς
ἀσθενοῦς, τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἀνεξωσογόνη-
σεν ἡ καλὴ αὐτὴ εἰδήσις, ἐν μέσῳ δακρύων
χαρᾶς, ἡ μικρὰ Ἄλκιμα ἔλεγεν εἰς τὴν μη-
τέρα της:

— Μαμακούλα μου, σ' ἀρέσει τὸ δῶρον,
ποῦ σ' ἔκαμα;

Καὶ ἐκεῖνη:

— Θεσσαυρέ μου! ἀγάπη μου! Σὺ ἔσωσες
τὸν πατέρα σου καὶ ἔφερες στὸ σπῆτι μας
πάλιν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰ. Εἶναι τὸ
καλλίτερον πρωτοχρονιάτικον δῶρον, ποῦ μπο-
ροῦσες ποτὲ νά μᾶς κάμῃς!...

(Διασκευή)

ΠΑΞ

Ἐνεκα τῆς πληθώρας τῆς ἐπικαίρου
ὕλης, ἀναβάλλεται ἡ δημοσίευσις τῶν
Πνευματικῶν ἀσκήσεων εἰς τὸ ἐπόμε-
νον φύλλον.

Ἐπίσης εἰς τὸ προσεχὲς προκηρύσσον-
ται νέοι διαγωνισμοὶ μετὰ πολὺτιμα δῶρα.

Σήμερον ή στήλη μας αυτή πρέπει να είναι μεγάλη, πολύ μεγάλη. Πρέπει να γίνει πλατεία, σαν μια ιδανική μητρική άγκάλη, δια να περιλάβη μέσα εις την δέρμην της όλους τους μικρούς αναγνώστας του Παιδικού.

Δέν πρέπει να λείψη κανείς από την μικράν αυτήν κοινωνίαν, δέν πρέπει να μείνη εκτός κάμ-μια κόρη, οδτε κανέν άγοράκι, από εκείνα, που διαβάζουν με αγάπην και με λαχτάραν το φύλλον τουτο.

Δι' αυτό κ' εγώ σήμερον, άν και επάνω εις το τραπέζι μου έχω ένα σωρό γράμματα, δια ν' απαντήσω, τα σκεπάζω για μια στιγμή και στέλλω μίαν γενικήν επιστολήν προς όλους τους καλοός μου φίλους, δια να τους απευθύνω τάς καλλιτέρας εσχάς μου :

Είθε ο χρόνος αυτός, που αρχίζει, να είναι δι' όλους σας και δια τάς οικογενείας σας, έτος υγείας, έτος ευδαιμονίας, έτος χαράς, και ειθε το 1918 να σας παραδώση εις το επόμενον του έτος καλλιτέρους, ευγενεστέρους, περισσότερον προηγμένους εις τον δρόμον των αρετών και της προόδου.

Αυτήν την κοινήν εσχην απευθύνω προς όλους σας και μαζί μ' αυτήν και ένα θερμό πρωτοχρονιάτικο φιλή.

ΕΙΡΗΝΗ

ΗΠΙΟΤΗΛΗΣΜΑΤΑ ΣΤ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι Δύται των Πνευματικών άσκήσεων.

*Ελυσαν τάς 11 εκ των άσκήσεων :

Άμαλία Α. Άθανασιάδου 18, 19, 21, 22 και 24-30, Βικτωρία Α. Κάρλου 16, 19-22, 24-26, και 28-30, Μαλβίνα Καζέπουλου 16, 18-23, 26, 27, 29 και 30 Μαρία Σοφίανου 16, 18, 19, 21, 22, 24-27, 29 και 30, και Χαρίκλεια Γιακομοπούλου 16, 18 και 20-30.

Άντ. Ι. Καμπάς 16, 18, 20-26, 29 και 30, Γ. Ι. Χ' Γεωργιάδης 16, 18, 19, 21-23, 25-28 και 30, Γεώργ. Δ. Δανουλάκης 16-19, 20, 22-26, 29 και 30, Γεώργ. Σ. Τουράτσουλου 16, 18-21, 24-27, 29 και 30, Δημήτριος Γ. Ξανθόπουλος 16, 18-20, 22-24, 26-28 και 30 Μαριανός Θ. Λαουτάσης 10, 20-27, 29 και 30, και Χαράλ. Ίορδανίδης 16, 18, 19, 21, 22, και 25-30.

Βασπορίς 16, 18, 19, 21-26, 29 και 30, Νεαρά καλλιτέχνις 16, 18-20 και 24-30, Ναυτόπαις 16, 18, 20, 22, 27, 29 και 30, Υπερβύχιον 16, 19-22, 24-27, 29 και 30, Χρυσόφτερη έλπίδα 17 και 21-30, Υάνιθος 16, 18, 21-27, 29 και 30, και Ωραία ναυτοπούλα 16, 19, 21-26, 29 και 30.

*Ελυσαν τάς 10 εκ των άσκήσεων :

Άθηνά Α. Φωτιάδου 16, 20-26, 29, και 30 Άντιγόνη Δημοπούλου 16-25, Δόμνα Σκαμβιτάκη 21-30, και Κική Κωνσταντινίδου 16-25 Β. Γ. Τριανταφυλλόπουλος 21-30, Γεώργ. Δ. Δενδρολίβανος 21-30, Δημήτρ. Κ. Περάκης 21-30, Διονύσ. Άγγελόπουλος 21-30 Έδστρ. Π. Εδστρατιάδης 21-30, Ίωάνν. Γ. Μπάγιας 21-30, Κωνστ. Ίωσηφίδης 21-30, Μιχαήλ Ίγιομανίδης 21-30, και Στυλ. Π. Εδστρατιάδης 21-30.

Αέγρινος 21-30, Βασκοπούλα 21-30, Ήπειρώτισσα 16, 18, 20-22, 24-26, 28 και 29, Κουκορίκος 16, 20, 22-24 και 26-30, Μελαγχροινούλα 21-30, Νεαρός καλλιτέχνης 21-30, Πλαίος 16, 18-22, 24, 26, 28 και 30, Σπινθήρ 22-30, και Σπίνος 16, 28.

*Ελυσαν τάς 9 εκ των άσκήσεων :

Άδριανή Μ. Παντελίδου 16-22, 24 και 26, Άθηνά Φρ. Ζαρμπί 21-24 και 26-30, Άσπα

σία Καραματσπούλου 16 και 18-25, Έλληνική Παπαδοπούλου 16, 21, 22 και 25-30, Εδδοξία Φιλιππίδου 16 και 18-25, Ίουλία Κουρμτζόγλου 16 και 18-25, Ναθαλία Α. Άδαμαντίδου 21, 22 και 24-30, και Παυλίνα Σταμπολίδου 21, 22 και 24-30.

Άθ. Ι. Γιαννακούλης 17 και 23-30, Άντιστ. Κροκόδειλος 16, 21-23, 25-27, 29 και 30, Βύρων Μ. Ψωριάδης 21-24 και 26-30, Γεώργιος Άγγιλίδης 16, 18, 21, 24-26 και 30, Γεώργ. Κ. Βουτσάς 21-26 και 28-30, Δημήτρ. Ν. Μηλιάτης 16, 18-21, 23-25 και 30, Έμμεριώνδας Σ. Χρυσανθόπουλος 16, 18, 19, 21, 22 και 24-26, Κ. Θεοδορόπουλος 21, 27, 29 και 30, Κίμων Κ. Ζαρμπίης 21, 24 και 26-30, Μιχαήλ Ι. Πάρις 21, και 24-30, Νικόλ. Θ. Θωμάδης 21-23 και 25-30, Νικόλ. Σ. Κούμας 21, 22 και 24-30, Όμηρος Ν. Καραγιάννης 21-24 και 26-30, Όρ. Άναγγώστου 16-23 και 25, Πλάτ. Ταυλαρίδης 21-24 και 26-30, Ρωμύλος Π. Γιαδικιάρογλου 16 και 18-25, Σπητήριος Π. Χρυσογονίδης 16 και 18-25, και Χαρίλ. Ζιχαριάδης 21-24 και 26-30.

Βισιλεύς της Κίνας 16, 20, 26, 27, 29 και 30, Γλυκεία έλπίς 21, 22 και 24-30, Έλαφος των δασών 16 και 18-25, Έλικωνιάς 16-20, 26, 27, 29 και 30, Έρμής 16, 18, 20, 26, 30, Ζιζάνιον Ίωαννιμίσιου 21, 22 και 24-30, Ίππότης των άστέρων 21, 27, 29 και 30, Λογιώτατος 21, 22 και 24-30, Μικρός Ίππότης 21, 22 και 24-30, Νεραντζάκι της Άιδρου 16 και 18-25, και Τρυφομάριδο 16 και 18-25.

*Ελυσαν τάς 8 εκ των άσκήσεων :

Άθηνά Μαυροδόγλου 21, 22, 24 και 26, 30, Άμάραντος δόξα 21-24, 26-28 και 30, Έλένη Σπενδεριάδου 16 και 18-24, και Εύφροσύνη Α. Μαγνηροπούλου 21, 22, 24-28, 29 και 30.

Β. Α. Σιλιτζόγλου 21, 23, 26-30, Γεώργ. Ι. Θεοδορίδης 21, 22 και 26-30, Ίωάνν. Κ. Μαζοκόπος 21, 26, 29 και 30, Κωνστ. Α. Σαροής 17, και 19-25, και Ν. Γιαννίρης 21-26, 29 και 30.

Μέλας άστέρς 16, 18-23 και 25, Ναύτης του Εξείνιου 16, 18-23 και 26, και Φαίικα 18, 22, 23 και 26-30.

*Ελυσαν τάς 7 εκ των άσκήσεων :

Δομνίκη Καστανάκη 18, 22, 24, 26-28 και 30, Άντ. Κ. Καρούσης 21-25, 29 και 30, Βασίλ. Μ. Βλασιδής 21-24 και 28-30, Κωνστ. Κ. Νικολαΐδης 16, 21, 22, 26, 27, 29 και 30, Μιχ. Ι. Κόμμιος 16, 18 και 26-30, και Πτολεμ. Τζιρόπουλος 21-23, 25, 26, 29 και 30.

*Ελυσαν τάς 6 εκ των άσκήσεων :

Άλεξάνδρα Α. Πατήρα 16, 19-21, 23 και 25, και Καλλ. Φ. Παπαδοπούλου 16, 17, 20-22 και 24, Ίωάνν. Α. Μαυρίδης 21-24, 26 και 30, Μάρκος Γιουλιτζίδης 16, 18, 20, 26, 29 και 30, Νικόλαος Παναγιωτόπουλος 16, 18, 21, 22, 24 και 25, Παναγ. Άξασιάτης 21-24, 26 και 28, Σπυρ. Σταμούλης 25-30, και Στ. Ν. Μαραγκός 21, 22, 24, 26, 29 και 30.

Βασπορινή αυρά 16, 19, 20, 26, 29 και 30, και Παραδαρμένο παραβάκι 16, 18, 20-22 και 24.

*Ελυσαν τάς 5 εκ των άσκήσεων :

Έλβίρα Μανασσαρίδου 21, 22, 26, 29 και 30, Έλένη Θ. Γιώτη 26-30, Έλένη Κιτανίδου 21-25, Έλένη Μαυροφίδου 26-30, Εδδοξία Μαυροματή 26-30, Θεοδώρα Τσαλίδου 26-30, Μαρία Θ. Βαφιαδου 26-30, Νίνα Ίωαν. Καρανάση 26-30, Οφρανία Μαυροφίδου 26-30, και Παναγιωτή Δημητριάδου 26-30.

Αιμίλιος Α. Μαγνηροπουλος 26-30, Άλέξ. Κ. Γιάνκας 21-25, Άλέξ. Ε. Μαυροματής 26-30, Άλέξ. Τσιμπουκταόγλου 21-25, Άπόστ. Γ. Πάσχος 26-30, Βασίλ. Ε. Κωνσταντινίδης 26-30, Δημ. Καλόθετος 26-30, Έλευθ. Καραγιαννίδης 16-20, Θεολ. Α. Καρμώσης 26-30, Ι. Σ. Σπυριδόπουλος 21-25, Ίωάνν. Κυριακόπουλος 21-25, Ίωάνν. Ν. Νώτης 26-30, Κωνστ. Άθυσρίδης 26-30, Κωνστ. Α. Παλάσης 26-30, Λάζ. Άθ. Ζαρμπούκας 26-30, Νικόλ. Σούρας 26-30, Παναγ. Δημητριάδης 26-30, Πλάταν Τάκος 21-25, Σπυρ. Κ. Κουτοπούλος 26-30, Χαρίλ. Γιουλιτζίδης 16, 18, 20, 21 και 23, Χριστόδ. Κηρούνιας 21-25, και Χριστόφ. Κ. Παπαδόπουλος 21-25.

Βασπορίτης 21-25, Ζιζάνιον του Γυμνασίου 16-20, Θαλάσσιος άναν 21-25, Κουνοδαί Σπαλής Γλωσσών 26-30, Νηξ 21-25, Όμιρον

16-20, Τοφότης 21-25, και Φιλημά του κύματος 21-25.

*Ελυσαν τάς 4 εκ των άσκήσεων :

Άθηνά Ζαρμπί 16 και 18-20, Άικαν. Π. Φωτιάδου 21, 22, 24 και 25, Άννα Ι. Τριανταφυλλίδου 16 και 18-20, Βασιλική Βαπορίδου 16 και 18-20, Δωροθέα Βασιλειάδου 16 και 18-20, Έλένη Ζ. Ρούσου 21-24, Εδτέρπη Α. Παπαδοπούλου 16 και 18-20, Εδφρημία Άγνίδου 26 και 28-30, Θάλεια Κ. Σκαρπούνη 16 και 18-20, Ίφιγένεια Άργυριάδου 22-25, Κική Δη όκη 26, και 28, 30, Μαρία Σαγμουλόγλου 26, 27, 29 και 30, Μελοπομένη Καλίνουλου 26, 27, 29 και 30, και Όλυμπία Α. Θάνου 21-24.

Α. Σεβαστίκ 16 και 18-20, Άχιλλεύς Τριγωνίδης 21, 26, 29 και 30, Δημήτρ. Πιπιντανόπουλος 22, 26, 28 και 30, Θεόδ. Ι. Καρανάσης 16 και 18-20, Θεόδ. Μ. Ξενάριος 26, 27, 29 και 30, Ι. Παπαγιάννης 26, 27, 29 και 30, Κυρ. Β. Γαλαπιδής 26, 27, 29 και 30, Κωνστ. Β. Παπαδόπουλος 26, 27, 29 και 30, Κωνστ. Ι. Τζοθρος 21, 25, 29 και 30, Νικόλ. Καλλιδικίδης 21-23 και 25, Παύλος Α. Γρηγοριάδης 22-25, Παύλος Κωνσταντινίδης 21-24, και Τωτός Θ. Χαβιαρόπουλος 16, 21, 26 και 30.

Άκανία 16 και 18-20, Άκανθελλίς 21-23 και 25, Άποπλανηθείσα άκίς 26 και 28-30, Άσπρο περιστέράκι 16, 19, Βόρσιος Πόλος 21-23 και 25, Δαιμόνιος νους 26, 27, 29 και 30, Νεαρά ζωγράφος 16 και 18-20, Πολλάς 16 και 18-20, Ρόδον του Μοιου 26 και 28-30, Συμπαθή μαργαρίτα 16, 18-20, Φοίβη 16 και 18-20, και Χρυσόπτερος άστέρς 26, 27, 29 και 30.

*Ελυσαν τάς 3 εκ των άσκήσεων :

Άλεξάνδρα Ι. Παναγιωτίδου 26, 29 και 30, Άννα Ούζουνη 26, 29 και 30, Άρετή Τουράτσουλου 26, 28 και 30, Έλένη Α. Μελιά 26-28, Έλένη Σαρλάρα 26, 29 και 30, Εδδοξία Παπαδοπούλου 26, 28 και 30, Εδτέρπη Θωμοΐδου 26, 29 και 30, και Μαριάνθη Κιτσοπούλου 21, 22 και 25.

Άλέξ. Ι. Γαϊτανόπουλος 26, 29 και 30, Δημ. Α. Καζένης 26, 29 και 30, Εδάγγ. Δαδιδώτης 26, 29 και 30, Ι. Συμεώνουλου 26, 29 και 30, Κωνστ. Α. Μοσχόπουλος 16, 18 και 20, Κωνστ. Γ. Θεοσιδάδης 16, 18 και 20, Νικόλ. Δαρσβιγγίδης 26, 29 και 30, Πολυχρ. Ν. Δημόπουλος 16, 18 και 20, Σ. Π. Σοφιανόπουλος 16, 18 και 21, και Συμεών Κουτσοέρης 26, 29 και 30.

Άρχιμήδης 26, 27 και 30, και Πρόσκοπος 26, 29 και 30.

*Ελυσαν τάς 2 εκ των άσκήσεων :

Μαρία Γ. Πεπαρίδου 16 και 18.

Γεώργ. Α. Παπαδόπουλος 17 και 18, και Α. Νικολαΐδης 26 και 29.

Δαφνοσταφής ναύαρχος 16 και 18.

*Ελυσαν μίαν εκ των άσκήσεων :

Άννα Κιτανίδου 18, και Μαρία Σ. Μόσχου 22, Πάντζος Β. Μαράσογλου 18.

Μονοκονδυλιά.